

ת"א

ניר ברקת ת"ז 056092430
מרח' המייסדים 18 ירושלים
דוא"ל nir@brm.com
ע"י ב"כ עוה"ד אמיר רוזנברג ו/או יסמין רוזנברג ואח'
רוזנברג העצני ושות' – עורכי דין
מרח' ז'בוטינסקי 33, מגדלי התאומים 1,
רמת גן 5251107
טל: 03-5750750 ; פקס: 03-5755577
דוא"ל: office@roslaw.co.il

התובע;

- נ ג ד -

1. עמרי מניב (ת"ז לא ניתן לאתר)
רח' ראול ולנברג 12
תל אביב 6971910
omrimaniv@gmail.com
2. חברת החדשות הישראלית בע"מ ח"פ 511840472
קריית התקשורת נוה אילן 9085000
soudry@ch2news.tv
טל: 054-7590319
3. גיא סודרי (ת"ז לא ניתן לאתר)
soudry@ch2news.tv
טל: 054-7950319
4. שידורי קשת בע"מ ח"פ 511786352
רח' ראול ולנברג 12
תל אביב 6971910
maayanp@ch2news.tv
טל: 052-8866456
5. אברהם וייס ת"ז 022138893
רח' ראול ולנברג 12
תל אביב 6971910
aviw@ch2news.tv
טל: 050-5532265

הנתבעים;

מהות התובענה: כספית, לשון הרע
סכום התובענה: ₪ 12,000,000 :

כתב תביעה

מועד חתימת המסמך 11.01.2026:

סוג התביעה ונושאה: לשון הרע, כספית.

סכום התביעה: 12,000,000 ש"ח

סכום האגרה: 150,000 ₪ (מחצית האגרה) לפי תקנה 6(א)(2) לתקנות בתי המשפט (אגרות) ופרט 1 לתוספת.

הליכים משפטיים מקבילים ו/או קשורים להליך זה: אין.

הזמנה לדין

הואיל וניר ברקת הגיש כתב תביעה זה נגדך, אתה (בלשון זכר גם לשון נקבה במשמע) מוזמן להגיש כתב הגנה בתוך שישים ימים מיום שהומצא לך הזמנה זו. לתשומת לבך, אם לא תגיש כתב הגנה אזי לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, תהיה לתובע הזכות לקבל פסק דין שלא בפניך.

חלק II

בעלי הדין

1. **התובע** הוא חבר כנסת ומכהן כשר הכלכלה והתעשייה בממשלת ישראל.
2. **הנתבע 1** – הוא כתב החדשות בתואר "תחקירן" בחברת החדשות ובאתר **מאקו**.
3. **הנתבעת 2** היא חברת החדשות המפרסמת ואחראית על שידורי החדשות בערוץ 12.
4. **הנתבע 3** הוא סמנכ"ל התוכן של שידורי החדשות.
5. **הנתבעת 4** היא המפרסמת והאחראית על השידורים בערוץ 12 ובאתר "מאקו". אתר מאקו הוא זרוע הדיגיטל והתוכן האינטרנטי של ערוץ 12. אתר מאקו משמש גם כפלטפורמה לחברת החדשות, וניתן למצוא בו את התכנים של חברת החדשות.
6. **הנתבע 5** הוא מנכ"ל ועורך ראשי של חברת החדשות של ערוץ 12 (חדשות 12). הוא אחראי על ניהול וארגון כלל פעילות החדשות בערוץ ועל קבלת החלטות מערכתיות ועיתונאיות.

הסעדים המבוקשים

7. בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות על מתן הסעדים המפורטים להלן:
 - צו עשה מכוח סעיף 9(א)(2) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 המורה לנתבע לפרסם תיקון והכחשה לדברים שפורסמו על ידו כמפורט בכתב תביעה זה, וזאת באותה דרך, תפוצה ואופן בהם פורסמו הפרסומים מושא תובענה זו, לרבות הסרת הפרסומים מושא תיק זה.
 - פיצוי כספי בסך של 12 (שנים עשר מיליון ש"ח).

הנושא

8. ערוץ 12, באמצעות הכתב עמרי מניב, פרסמו במסגרת קמפיין שלם (לא פחות מחמש כתבות), כי התובע - שר התעשייה והכלכלה הוא (בניגוד לחוק ולהסדר ניגוד העניינים שלו), **בעלים** של חברות פרטיות בישראל, לרבות חברת BRM (שהתובע ואחיו מחזיקים בה שליש כ"א). בכך מתקיים בשר ניגוד עניינים חמור בין האינטרס הציבורי שהוא מופקד עליו ובין האינטרסים של העסקים הפרטיים שלו. אחיו של השר, אלי ברקת רכש באמצעות BRM, יחד עם עורך דינו הפרטי של השר והיועץ האסטרטגי שלו, עמוד רשת בשם PUSH, המוחזק בחברה תחת שם זה. מכיוון שהעמוד נרכש על ידי השר, החלו בפתאומיות רשתות שיווק להזרים ל - PUSH, מיליוני ₪ שמגיעים לכיסו הפרטי של התובע בהיותו בעל מניות בחברותיו השולטות ב BRM. האתר השייך לשר, דאג, להטות את הפרסומים נגד אותן רשתות משלילי לחיובי, כדי להיטיב עימן מטעם השר. העמוד משרת את השר גם מבחינה פוליטית אישית נוכח הפריימריז הקרבים.

9. הכתבה כולה – שקרים ובדותות: ערוץ 12 ועומרי מניב רימו, שקרו, הטעו ואף **זייפו מסמכים כשהם מציגים את דברי המרמה שלהם כ"תחקיר"**. הם המציאו המצאות, שקר הפך לאמת, דמיון למציאות, בדיה - להוכחה. 12 **שקלים בלבד**, **נדרשו הנתבעים להשקיע**, כדי לדעת כי טענת הליבה בקמפיין נסיון החיסול הפוליטי של השר, בו פתחו, כאילו השר הוא בעל מניות בחברות פרטיות במשק, ואף עושה עסקים וקונה פלטפורמות לטובתו האישית – מתנפצת ומתרסקת. התרסקות זו, גוררת אחריה קריסת מגדל הקלפים שבנו עומרי מניב והנתבעים עמו – על רצון של הרשתות להעביר ל"חברה של השר" מיליוני ₪ או של האתר לשנות תכנים בהשפעתו של השר – שאין לו שום קשר, לא ישיר ולא עקיף ל - PUSH.

10. בשמו הטוב של התובע לא נפל דופי מעולם. הוא נכנס לשירות הציבור רק לאחר ששבע מצבירת הונו הרב בזכות השקעות בהייטק, רכישת מחצית מחברת הענק צ'ק פוינט (התובע כיהן כיו"ר חברת צ'ק פוינט), ועוד. כפי שקבעה ועדת ההיתרים של מבקר המדינה, במסגרת הסדר ניגוד העניינים של השר – השר התנתק מעסקיו עוד בשנת 2003 עם כניסתו לחיים הפוליטיים, עת העביר את מלוא זכויות הניהול לאחיו – אלי (בנאמנות עיוורת), ובשנת 2019, עם מינויו לח"כ – הועברו אף המניות באישור כלל הגופים הרגולטוריים המוסמכים. מדובר בעלילת דם שמטרתה חיסול הקריירה הפוליטית. לפיכך השר תובע כי הנתבעים יחויבו בפיצויים עונשיים הרתעתיים פיצויים המקובלים במשפט הישראלי, וראוי שיוטמעו גם בפרסומי לשון הרע חמורים מסוג זה.

תמצית העניין

11. זהו מקרה קיצוני וחמור, של פרסום קמפיין נגטיבי אובססיבי אותו מנהלים הנתבעים נגד התובע, שכל כולו שקר ומרמה, באמצעות זיוף מסמכים רשמיים והטעייה של הציבור. במסווה של תחקיר עיתונאי (כשבפועל הקמפיין שכלל מספר פרסומים, היה הדבר המרוחק ביותר מ"תחקיר" עיתונאי מקצועי), בנו הנתבעים מצג שווא שיקרי לפיו התובע טווה רשת של קשרים משפחתיים, חברתיים, עסקיים ופוליטיים שכל מטרתם היא נכלולית עבריינית. מדובר בסדרה של פרסומים: א. כתבה בחדשות 12 (מוצ"ש) מיום 27.12.2025. ב. ראיון לרדיו ירושלים לתכנית "יומן הבוקר", ביום 28 בדצמבר.

ג. כתבה בחדשות 12 מיום 31.12.2020. ד. ראיון ל"רדיו ללא הפסקה" מיום 1.1.2026 לתכנית "סיון וגדעון". "יומן

הבוקר", רדיו ירושלים, יום ראשון, 28 בדצמבר 2025 ה. ציורים רבים להפצת הדיבה גם ברשתות החברתיות.

12. פרסומים אלה כולם הם הצגה של שקרים מוחלטים כעובדות (מוצקות). בבסיס הפרסום הפעם (ואין זו הפעם הראשונה – תביעת דיבה ע"ס 2.8 מלש"ח בגין פרסום קודם של הערוץ וחברת החדשות שלו, כי התובע, שר הכלכלה, שלח ידו לקופה הציבורית יחד עם עובדי משרדו – כשהם מגלגלים על המדינה חופשות פרטיות בחו"ל כביכול ת"א 76354-08-25 **ברקת נ' חדשות 12 ואח'**), האשמות כאילו התובע, שר הכלכלה והתעשייה, רכש עסקים פרטיים בישראל בהם הוא "בעל מניות" (כולל באמצעות מקורביו), וכך הוא פועל לסייע ברגולציה לחבריו בעלי רשתות גדולות בישראל, ואלה "מזרימים" לכיסו באמצעות החברה שהתובע מחזיק בה, מיליוני ₪, התכנים המפורסמים לגביהם בעסק אותו קנה התובע, כביכול – משתנים לטובת בעלי העסקים חבריו של התובע, ונגד המתחרים שלהם.

13. הנתבעים הציגו את השר כמי שמסרב לענות לשאלותיהם, על אף שהם הציבו לו אולטימטום למתן "תגובה" של שעות עבודה אחדות בלבד (בידיעה כי אין היתכנות לכך), ובפועל, אפילו את תגובתו הקצרה במיוחד אותה הספיק למסור להם – לא פרסמו, אלא עיוות מקוצץ של התגובה – המציג אותו כחמקן.

14. לפרסומים השקריים קדם "פרומו" מזרה אימה לקראת ה"חשיפה" הצפויה. הנתבעים פעלו במלוא העוצמה להדהד ולהפיץ את שקריהם שב"תחקיר" בשלל ערוצים וכלי מדיה, ביניהם ערוצי הפרטיים של הנתבע 1, בפוסטים, בראיונות ובפרומים תקשורתיים נוספים.

15. הנתבעים מתפארים בכך שביצעו "תחקיר" מעמיק, כביכול בו התבררו הפרטים הבאים (יובאו כאן בתמצית בתמצית ובאופן לא ממצה להבנת התמונה בכללותה):

16. לפי הבדותות של הנתבעים שר הכלכלה והתעשייה בישראל, אשר אמור להיות מנותק לחלוטין מכל קשר עסקי או מהותי לעסקים פרטיים בישראל או מחוצה לה, לרבות מנותק מעסקים שהיו בבעלותו בעבר – הוא, לטענתם השקרי, בעל מניות בחברה פרטית **ב.ג. אחזקות סטודיו בע"מ**, המבצעת עסקאות במשק הגורמות לכך שהחברות הקמעונאיות בישראל, יזרימו מיליונים לכיסו באמצעות החברה "שלו".

מדובר בהמצאה שקרית. לשר אין מניות בשום חברה, לא בארץ ולא בחו"ל לרבות, וכמובן - לא בחברת **ב.ג. אחזקות סטודיו בע"מ**.

17. הנתבעים פרסמו עוד כי השר עשה את הונו ("מולטימיליונר") יחד עם אחיו בקרן הון סיכון "בישראל ולא בחו"ל...הוא עשה אותו פה בישראל - עם המון המון חברות וגופים חזקים מאוד בתעשייה", ולכן יש לו, כביכול, "שורה ארוכה של אינטרסים עסקיים בישראל", והוא מצוי בניגודי עניינים כבדים (קטע א' כתבה א, וקטע א כתבה ב').

זוהי המצאה ושקר מוחלטים – השר ברקת עשה את הונו בחו"ל ולא בישראל, בין היתר, עת השקיע ורכש מחצית מחברת צ'ק-פוינט, ואף שימש כיו"ר הראשון שלה. שום תאגיד בתחום הקמעונאות והמזון לא עשה אתו את הונו, ואין לשר שום אינטרס עסקי בישראל, לא כל שכן ניגוד עניינים עם בעל עסק כלשהו, הכל כמוסדר בהסדר ניגוד העניינים עליו חתום השר.

18. הנתבעים פרסמו עוד כי השר הוא בעלים בשליש ממניות חברת BRM, ו-BRM, עורך דינו הפרטי והיועץ האסטרטגי שלו התאגדו לרכוש עבור השר אתר חדשות (PUSH), לו כמיליון וחצי עוקבים, וזאת כדי שהשר יעשה שימוש באתר הן לצרכים פוליטיים והן לצרכים עסקיים (קטע ב' פרסום א).

מדובר בשקר והמצאה מוחלטים – השר אינו בעל מניות בחברת BRM, לא שליש ולא מאומה BRM. כלל לא רכשה את אתר PUSH. עורך הדין שמוזכר כבעל מניות בחברת PUSH, הוא בכלל עורך דינו של הצד המוכר בעסקה וללא שום קשר בעסקה זו לשר או למאן דהוא אחר, וגם ההגדרה "עורך דינו האישי" מסולפת ונועדה להטעות.

19. הנתבעים פרסמו עוד כי השר אמון על שורה ארוכה של עסקים שיש לחברות שלו אינטרסים בהחלטות ששר הכלכלה ברקת יקבל לגביהם.

בדיה ושקר מוחלטים – אין חברות שלו, ולכן אין אפשרות להחלטות של השר הנוגעות לחברות שלו. השר התנתק מכל עסקיו כבר בשנת 2003 עם כניסתו לחיים הציבוריים (מועצת העיר ירושלים), ופעל כבר מאז במתכונת של נאמנות עיוורת (ניתוק מוחלט מעסקיו וכל עסקים פרטיים אחרים), כאשר בשנת 2019 אף הועלה ההסדר לכדי "הסכם נאמנות" בכתב. עובדות אלה (ניתוק מוחלט מכל עסקיו כבר משנת 2003, והסכם נאמנות כתוב כאמור), הוצגו ואושרו עם מינוי לשר ב"ועדת ההיתרים של משרד מבקר המדינה" (בראשות שופט בדימוס), בעלת הסמכות לבדוק ולאשר את תקינות ההנהלות השר, ולעגן זאת כחלק מהסדר ניגוד העניינים שלו. כן ובנוסף אושרו הדברים בנסיבות שונות על ידי **דירקטוריון הבורסה לניירות ערך בתל אביב בע"מ**, נגיד בנק ישראל והממונה על שוק ההון.

20. הנתבעים פרסמו עוד כי מיד לאחר שהשר רכש את PUSH, כביכול, באמצעות BRM ומקורביו, כביכול, חברות **שכפופות לרגולציה** של משרד הכלכלה פתאום, מיד לאחר העברת הבעלות לשר, החלו להשקיע בפרסום בחברה של השר (עמוד PUSH) והגדילו מאוד את הפרסום בה, **לפעמים בסכומים מאוד גדולים**. לא ברור, כך הנתבעים, אם ברקת הוא זה שפונה אליהן.

בדיה ושקרים מוחלטים – מכיוון שהשר לא קנה ואינו בעלים של BRM, אשר אף היא, לא רכשה את PUSH (כנלמד וברור מנסח החברה), כל סיפור הפרסומים לכיסו ועבורו הם המצאה שקרית. הנתבעים לא בדקו ולא טענו שבדקו את הסכמי הפרסום, מתי נחתמו על ידי מי ומדוע וכיוצ"ב והמציאו עובדות כעלילת דם שקרית ומופרכת.

21. הנתבעים פרסמו עוד כי בנוסף להעברת הכספים השתלט השר **על תוכן האתר** והחלו, מיד לאחר שרכש את PUSH, שינויים ב"כיוון" הפרסומים הנוגעים לחברות של מקורביו: פרסום שלילי – הפך לפתע לפרסום חיובי. פרסומים חיוביים נגד מתחרים למקורביו – הפכו פתאום לפרסומים שליליים. גם שימוש פוליטי עושה השר באתר ש"קנה" כאשר מתפרסמות בו לפתע – כתבות חיוביות על השר, כאשר בעבר, כביכול, פורסמו כתבות שליליות.

הבל ורעות רוח. שקרים בוטים. אין עסקה. אין רכישה. אין אמת, אין יושרה - אצל הנתבעים.

22. הנתבעים הוסיפו ופרסמו שקרים, בדיות ובדותות מכל הבא ליד:

✓ כי השר הקים **שותפות עם רשת ויקטורי** (!?), באמצעות חברה בבעלותו (חברה בשם "דרייל"). **המצאה יש מאין. עורבא פרח** ;

✓ כי השר פעל להדחת הממונה על התחרות **כדי לסייע לשני חבריו להיחלץ מחקירה פלילית בגין חשד לתיאום מחירים המצויה באחריות הממונה** (בעלי רשת "ויקטורי", אייל רביד, ובעלי רשת "שיווק השקמה", רמי לוי). **שקר מוחלט**. פורסם תוך הסתרה של המכתב המפורש ששלח השר לנציב שירות המדינה הכולל **ביקורת חריפה של מבקר המדינה על (אי) פעילותה של הממונה** ;

✓ כי השר **לחץ להעביר קמפיין פרסומי לחברת פרסום**, חצי שנה אחרי שזו השקיעה, כביכול, בחברה **פרטית של היועץ האסטרטגי שלו**. **לא היה ולא נברא** – החברה שנבחרה **לא** השקיעה מעולם בחברה של היועץ. החברה שנטען שנבחרה לבצע את הקמפיין ("פובליסיס") – כלל **לא ביצעה אותו**, וההחלטה מי יבצע את הקמפיין, התקבלה על ידי ולבקשת **התאחדות התעשיינים**, שהקמפיין היה **עבודה** .

✓ כי התובע **הזמין את היועץ העסקי שלו לתת הרצאה לבכירי משרד הכלכלה ובכך קידם, כביכול, את עסקיו של היועץ**. **עורבה פרח**. מדובר בשתי הרצאות, לא אחת, על מיזם פילנטרופי, לחיזוק מיתוגה של ישראל בעולם על ידי שגרירי סחר חוץ במשרד – באמצעות טכנולוגיית AI הרצאות בהתנדבות (כמובן) אליהן מוזמן היועץ – בארץ ובעולם, לטובת שיפור תדמיתה של ישראל בעולם ;

✓ כי **"לחץ" למינויו של מקורבו, מר אבי בלשניקוב, ליו"ר מכון היצוא, כאשר בפועל, כל הגופים בעלי זכות הבחירה, הודו למר בלשניקוב (בעל התאמת יתר לתפקיד זה), כי הסכים לקבל על עצמו ללא תמורה, את התפקיד, לאחר שלל התפקידים הציבוריים שמילא, ולא נדרש שום "לחץ"**.

✓ ה"תחקירן" עמרי מניב, **רימה, יחד ובשם הנתבעים, עמותה העוסקת בטוהר המידות** להאמין כי שקריו הם אמת כביכול, וגרם לכך שהיא **תגיש תלונות למשטרת ישראל על מנת שזו, תפתח בחקירה פלילית נגד השר**. את דבר

קיומה של התלונה דאג הוא עצמו, מטעם הנתבעים, להפיץ בראיונות רדיו בהם המשיך את קמפיין השקרי של הנתבעים. הנתבעים באמצעות הכתב, הפיצו פרסומים נוספים בחשבון הכתב בפלטפורמת X (טוויטר לשעבר), וכמובן כי השר הפר את הסדר ניגוד העניינים שלו (לשם כך ביצעו מעשה זיוף, פשוטו כמשמעו, את המסמך שהציגו לצופים והקוראים על המסך).

✓ **באשר לפיצוי** – עד עתה בישראל, לא הוכרה האפשרות לפסוק פיצויים עונשיים במסגרת תיקי לשון הרע. התובע סבור, וכך יבקש מבית משפט נכבד זה לפסוק, כי במקרים קיצוניים, בהם מבצע אמצעי התקשורת מרמה כל כך מקיפה, כל כך שקרית שכל מטרתה לפגוע אישית ופוליטית בתובע, האינטרס הציבורי לשמירה על חופש העיתונות וטוהרה, מצדיק ואף מחייב להטיל פיצויים עונשיים והרתעתיים על אמצעי התקשורת העושה שימוש לרעה בכלי רב העוצמה שבידו, כלי שיש בכוחו לבצע רצח אופי, על כל המשתמע מכך. זהו בדיוק המקרה בו עסקינן, ומכאן סכום התביעה.

23. **העובדות המראות את הסמכות המקומית והעניינית לבית המשפט הנכבד** - לבית משפט נכבד זה הסמכות **העניינית** והמקומית לדון **בתביעה** זו נוכח סכום התביעה ונסיבות העניין - הפרסום בוצע גם במקום השיפוט של בית משפט נכבד זה, בכל רחבי הארץ, הן בערוץ והן במרשתת.

חלק III - פירוט הטענות

הפרסומים

1. כתבה מיום 27.12.2025

24. ביום 27.12.2025 פרסמו **הנתבעים** במהדורת החדשות של מוצאי השבת בערוץ 12, כתבה מצולמת המכונה על ידם "**כתבת תחקיר**". הכתבה פורסמה כאשר לפני כן, פורסמו קדימונים ("פרומואים"), מעוררי אימה על שר בכיר (מושחר) וניגודי העניינים. מיד לאחר השידור, הועלתה הכתבה לאתר MAKO ככתבה לקריאה.

- הכתבה המשודרת (וקישורים לכל הפרסומים), מצ"ב **כנספת 1** (יוגש בדיסק-און-קי). [70]
- הכתבה הכתובה, מצ"ב **כנספת** [87] 2.

25. **קטע א – (השר בעלים של חברות ובעל אינטרסים עסקיים במשק)** השר ניר ברקת הוא אחד **הפוליטיקאים** העשירים שהיו פה, מולטי-מיליונר עם שורה ארוכה של אינטרסים עסקיים בישראל. למרות זאת, מכל התפקידים הוא התמנה דווקא לשר הכלכלה והתעשייה, זה **שאמון על שורה ארוכה של עסקים שיש לחברות שלו ושל מקורביו** אינטרסים **בהחלטות** ששר הכלכלה ברקת יקבל לגביהם....

26. **הדברים בקטע א' הם בדויות ושקרים מוחלטים** – **שקר הוא** כי השר ברקת הוא בעלים חברה או חברות כלשהן. על טענה זו מבוססים כל שקרי פרסומי הנתבעים מושא תביעה זו. **שקר הוא** כי התובע **אמון** על שורה ארוכה של עסקים שיש

לחברות שלו ושל מקורביו אינטרסים בהחלטותיו. התובע אינו "אמון" על שום עסק שלו או של מקורביו. זוהי פיקציה פרי דימיונם של הנתבעים. שקר הוא כי לתובע אינטרסים עסקיים בישראל. זו המצאה גמורה של הנתבעים כפי שיוצג עוד להלן.

27. קטע ב' – (רכישת PUSH על ידי ועבור השר ככוח פוליטי וכלכלי) – "לפני ארבעה חודשים הגיעה הדוגמה האחרונה שממחישה עד כמה החשש לניגוד עניינים לכאורה של ברקת זועק. אז התאגדו להם אנשיו הקרובים ביותר, יועצו האישי, עורך דינו הפרטי ואחיו, ורכשו עבורו לכאורה כוח כלכלי ופוליטי גדול, כפי שפרסם אמיר קורץ ב"כלכליסט". מאז ברקת זכה שם לשלל אזכורים חיוביים בלבד. אחיו של ברקת קנה את אתר PUSH" ".... גורמים שמקורבים לעסקה טענו שאין שווי כלכלי אמיתי, ושכל האירוע הוא ניסיון שהאתר הזה ישרת את השר. כך ברקת הגיב על הטענות הללו ב"פגוש את העיתונות" בעבר: "אני לא יודע במה הוא משפיע. אפס קשר, שום עסק של המשפחה ... "ל"פוש דיווחים בזמן אמת", יש קרוב למיליון עוקבים באינסטגרם, ויותר מחצי מיליון בפייסבוק. עמוד חדשות ימני ופופולרי מאוד... איציק פרזאן הוא האיש שייסד את עמוד PUSH והעורך הראשי שלו. ב-4 בספטמבר הוא מצרף שותפים, שמשלמים עבור רכישת הבעלות בעמוד לא מעט כסף. שותפה אחת היא חברת BRM, בבעלות שר הכלכלה עצמו ניר ברקת, שמחזיק שליש ממניות החברה, ואחיו אלי, שמקבל את ההחלטות בחברה עם כמות מניות דומה. הם רוכשים נתח של 35% באמצעות חברת "פוראבר מטא-וורלדס" של היועץ האסטרטגי והפרסומאי מוטי שרף, יועצו הבכיר הפרטי של ברקת, שמכב בהסדר ניגוד העניינים שלו. עוד 7% רוכשת חברה בשם "הזמן הנכון", בבעלות עורך הדין עמיחי ויינברגר, עורך דינו הפרטי של השר... נראה שמקורביו ברקת רכשו עבורו לכאורה בסכום עצום כוח פוליטי ערב הפריימריז, ואולי גם כוח עסקי"

28. הדברים בקטע ב' הם בדיות ושקרים מוחלטים – השר ברקת מנותק באופן מוחלט, על פי דין, על פי הסדר ניגוד עניינים ועל פי החלטה יזומה ואישית שלו לפני 24 שנים (עם כניסתו לחיים הציבוריים), להתנתק מניהול ומעורבות בעסקיו הפרטיים: לאחר שהשלים, עד גיל 42 את צבירת הונו לדורות, ופנה לשירות הציבורי בשכר של שקל לשנה (כמפורט בהמשך תביעה זו), הוא העביר, כבר בשנת 2003 את זכויות ניהול עסקיהם המשותפים, לאחיו ולא עסק בניהול או מעורבות בניהול, ובשנת 2019 העביר את כל מניותיו במקביל להסדר ניגוד העניינים שלו, וזאת עוד בהיותו חבר כנסת (שנים לפני מינויו לשר). שקר, בדיה והונאה הוא הפרסום כאילו לשר ברקת ("עצמו"!!) מניות בחברת BRM. הדברים נכתבו בהקשר לטענה כי BRM רכשה את PUSH, ואולם גם אמירה כי BRM רכשה את PUSH היא שקר ובדייה מוחלטים, ומכאן גם שקרית היא האמירה כי "אחיו של השר ברקת" רכש את PUSH. 12 שקלים בלבד, נדרשו הנתבעים להשקיע, לפני הפרסום, בהזמנת נסח בעלי מניות של חברת "פוש" ו/או נסח של מי מבעלי מניותיה של "פוש" (הנסחים מצורפים להלן). הם התעלמו מהאמת בכוונת מכון (ר' להלן). בדיה שקרית ודמיונית היא גם הטענה כי עורך דינו הפרטי של השר ברקת, עו"ד עמיחי ויינברגר רכש עבור השר ברקת 7% ממניות PUSH. אמנם מר ברקת, נעזר באופן פרטי, לעתים - במשרד ויינברגר-ברטנטל בנושאים המצויים בתחום התחמחותם, אך אין מדובר ב"עורך דינו ה"פרטי",

אלא להיפך – מסתבר כי משרד זה הוא עורך הדין דווקא של מייסד PUSH, מר איציק פרזאן, קרי – עורך דינו של ה"מוכר" בעסקת PUSH. אין ולא היה לתובע שום מידע וידיעה על עסקיהם של משרד ויינברגר-ברטנטל. לפיכך שקר מוחלט הוא הפרסום כי "מקורבי השר ברקת" התאגדו. "שקר ובדותה מוחלטת הוא גם, כי הנ"ל רכשו משהו "עבור" השר ברקת, לא כל שכן שקר מוחלט היא האשמה החמורה כי הנ"ל רכשו "עבורו" "כוח פוליטי וכלכלי". בשקר ותרמית ממש סילפו וזייפו הנתבעים את תגובתו של השר ב"פגוש את העיתונות" וייחסו לו כאילו השיב לשאלה על השקעת אחיו ב PUSH, כאילו השיב: "אני לא יודע במה הוא משפיע אפס קשר, שום עסק של המשפחה", כאשר בפועל השר השיב בבהירות, ללא מקום לטעויות: "אני לא יודע במה הוא משפיע". וההבדל ברור.

29. לפיכך גם ברור כי שקר גס ומוחלט הוא הפרסום המומצא כאילו גורמים שמקורבים לעסקה טענו כביכול - ש"כל האירוע הוא ניסיון שהאתר הזה ישרת את השר". ניתן לומר בוודאות גמורה – שזו המצאה של הנתבעים העושים (שוב) שימוש לרעה במסך האנונימיות של ה"מקור" שבפועל אינו קיים, לא היה ולא נברא. שקר מוחלט היא האמירה כי מיד לאחר העסקה זכה השר ברקת לשלל אזכורים חיוביים בלבד ו/או כי האזכורים החיוביים קשורים לכך שהשר רכש את PUSH והוא בעל מניות בה. הוא לא קנה. הם לא "התאגדו" כדי לקנות עבורו. BRM לא קנתה, ולכן – כל הטענה, המופרכת ממילא – עובדתית, כי בעלי עסקים מיהרו לרכוש פרסומות לטובת כיסו של התובע – קורסת, וכמוה, כל הטענה כאילו התכנים השתנו בהתאם לרצונו של התובע – קורסת אל עצמה. עלילת הדם הזו, נעשתה במטרה לחסל את הקריירה של התובע ולהסית נגדו באופן חמור.

30. שקר והולכת שולל הוא אם כן הפרסום כי: "מקורבי ברקת רכשו עבורו לכאורה בסכום עצום כוח פוליטי ערב הפריימריז, ואולי גם כוח עסקי". "השחיתות היא בנתבעים" שהמציאו, יש מאין דברי הבל ושקר במטרה לפגוע בשר ברקת וביושרתו הציבורית. בהמשך לאמור בתמצית (סעיף 28 לעיל), מר שרף מועסק על ידי התובע, בשל העובדה כי הוא בעל פרקטיקה וניסיון בתחום הייעוץ המבוקש, ואין לתובע כל ידיעה על התקשרויותיו ו/או עסקיו הפרטיים. הנתבעים ניסו לקשור באופן פיקטיבי, בתרמית, ובכוונת מכוון לפגוע בין העובדה שמר שרף רכש באמצעות חברה שלו, חלק מ - PUSH ובין התובע - רק משום העובדה התובע שוכר את שירותיו של מר שרף לייעוץ אסטרטגי בענייני משק וכלכלה.

✓ לעניין היותו של משרד ויינברגר - ברטנטל ב"כ המוכר – פרזאן:

- במסמכי חברת PUSH, ברשם החברות – עו"ד ברטנטל מייצג את מר פרזאן, מצ"ב [כנספת](#) [104]. 3.

✓ לעניין אי החזקת מניות של התובע לרבות בחברת BRM:

- נסח חברת ניר ברקת בע"מ, מצ"ב [כנספת](#) [39]. 4.
- נסח חברת ב.נ אחזקות וסטודיו בע"מ, מצ"ב [כנספת](#) [38]. 5.
- נסח חברת קבוצת BRM בע"מ, מצ"ב [כנספת](#) [37]. 6.

✓ לעניין זהותם של רוכשי PUSH:

- נסח חברת PUSH ובעלי מניותיה נכון ליום 4.9.2025, מצ"ב [כנספת](#) [17]. 7.
- נסח מחזיקת המניות בחברת PUSH, חברת פוראבר מטא-וורלדס, מצ"ב [כנספת](#) [29]. 8.
- נסח מחזיקת המניות בחברת פוראבר מטא וורלדס, חברת אמ. איי. אי תקשורת, בע"מ מצ"ב [כנספת](#) [16]. 9.
- נסח חברת "הזמן הנכון" המחזיקה 7% ממניות PUSH, מצ"ב [כנספת](#) [15]. 10.

31. קטע ג' – (הפרת הסדר ניגוד העניינים וסירוב השר ליצור נאמנות עיוורת) – כותרת בולטת: **"ברקת נדרש**

להעביר נכסים לנאמנות עיוורת, וסירב". עוד כשברקת החל לכהן כחבר כנסת ב-2019, הוא נדרש כמו

עמיתיו להעביר את עסקיו לצד שלישי, בלתי תלוי לנאמנות עיוורת. הוא סירב והעביר את ניהול העסקים לשותפו העסקי - לאחיו. כשנכנס לתפקיד שר הכלכלה, נכתב במפורש בהסדר ניגוד העניינים שלו: "על השר להעביר את הכספים ואת ניירות הערך שבעלותו לחברת נאמנות ציבורית ובלתי תלויה... ניירות הערך שלך מנוהלים על ידי אלי ברקת, שלא עומד בכללי נאמנות עיוורת". הוצג, הן בכתבה המצולמת והן בכתבה באתר צילום עמוד מהסדר ניגוד העניינים בו ה"מוכיח", כביכול, את האשמות החמורות נגד השר ברקת בקטע ג'.

32. הדברים בקטע ג' הם בדיות ושקרים מוחלטים – שקר מוחלט הוא כי השר סירב לדרישה כלשהי, לא כל שכן לדרישה

לעמוד בתנאי נאמנות עיוורת. ההיפך הוא הנכון. ההתנתקות של השר מעסקיו עם כניסתו לשירות הציבורי לא הייתה טכנית בלבד. התובע שבע מכסף בו התברך בגין עמלו, ולפיכך, לאחר העברת זכויות הניהול, כבר משנת 2003, עסקיו נוהלו ב"נאמנות עיוורת" על ידי אחיו, והתובע נותק, כבר אז, מכל קשר לעסקי החברה המשותפת (BRM), ומכל עסק פרטי. לא רק שלא סירב ל"נאמנות עיוורת" אלא שוועדת ההיתרים אף בדקה את מנגנון הנאמנות העיוורת שיזם השר עם כניסתו לחיים הציבוריים (2003), וקבעה בניגוד מוחלט לפרסום השקרי: "השר ציין בבקשה כי החל משנת 2003, עם כניסתו לעולם הפוליטי בעיריית ירושלים ועד היום, ניהול כלל החברות המוחזקות על ידו נעשה על ידי אחיו במודל של נאמנות עיוורת: אחיו מנהל את השקעות באופן עצמאי, תוך היוועצות עם מומחים, כאשר השר משמש כבעל מניות פסיבי ללא מעורבות, ללא יידוע וללא היוועצות עמו... בשנת 2019, עם תחילת כהונתו של השר כחבר כנסת, ההסדר לבש צורה פורמלית של הסדר נאמנות מפורט, שקיבל אישורה של היועצת המשפטית לכנסת, במסגרתו אף חתם השר על שטר העברת מניות בו הועברו מניות השר בחברה לידי אחיו בנאמנות. השר הוסיף וציין בהקשר זה כי הסדר הנאמנות אף היה ידוע למספר רגולטורים פיננסיים, שהעניקו אישורים והיתרי שליטה על בסיס הסדר הנאמנות האמור (דירקטוריון הבורסה לניירות ערך בתל אביב בע"מ... נגיד בנק ישראל... והממונה על שוק ההון...)". החלטות היועדה והסדרי הנאמנות – פומביים.

- ההחלטת ועדת ההיתרים המקורית, מצ"ב [כנספת](#) [75]. 11.
- החלטת ועדת ההיתרים המאשררת, מצ"ב [כנספת](#) [76]. 12.
- הסדר הנאמנות שהעלה את ההסדר ששרר על הכתב (2019), מצ"ב [כנספת](#) [45]. 13.

● הסדר הנאמנות המרחיבה (2024), על פי החלטת ועדת ההיתרים, מצ"ב [כנספת](#) [46]. 14.

● הסדר ניגוד העניינים מצ"ב [כנספת](#) [82]. 15.

33. הנתבעים זייפו את המסמך ה"מוכיח" כי התובע סירב ל"נאמנות עיוורת" – סעיף 414 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קובע כי זיוף הוא, בין היתר, "אחת מאלה.... שינוי מסמך – לרבות הוספת פרט או השמטת פרט בכוונה לרמות או ללא סמכות כדין ובאופן הנחזה כאילו נעשה השינוי בסמכות כדין". הנתבעים זייפו מסמך באופן חמור. בדקה 4:08 של הכתבה המשודרת (ובעמוד 3 לנספח 2 – הכתבה הכתובה), הוצג בפני הצופים עמוד מתוך הסדר ניגוד העניינים. הכתב הקריא קטע (בלתי רלוונטי לחלוטין), מהסדר ניגוד העניינים המוצג על המסך כשתוך כדי קריאה – נצבעות השורות בצבע צהוב, להדגשה, ואילו הקטע הרלוונטי, באותו עמוד מיד בסמוך – מטושטש כך שיועלם מעיני הצופים. המלים שהוקראו ונצבעו הן (בהתאמה לכותרת השקרית. הצבע הצהוב - במקור): "על שר להעביר את הכספים וניירות הערך שבעלותו ובעלות בני משפחתו להעברת נאמנות ציבורית ובלתי תלויה... ניירות הערך שלך בנאמנות על ידי מר אלי ברקת אינו עומד בהגדרת הכללים לניהול נאמנות עיוורת". ואילו המלים הבאות – טושטשו כדי שאפילו חדי העין ביותר מבין הצופים, לא יבינו שלא רק שלא סירב אלא להיפך: "כפי שנמסר לנו בכוונתך לפנות לוועדת ההיתרים הפועלת לפי כללי אשר בנושא זה. ההנחה שעומדת בבסיס חוות הדעת שלהלן היא כי תבקש ותקבל אישור להמשיך ולפעול במתווה של הסכם נאמנות וכי אתה או בני משפחתך לא תחויבו למכור עסק או מניות. יובהר כי עניין זה מסור לשיקול הדעת של ועדת ההיתרים."

● המסמך המזוייף מצ"ב [כנספת](#) [78]. 16.

34. הנתבעים הוסיפו פשע על פשע, והטעו, במרמה ממש את הצופים והקוראים כאילו ועדת ההיתרים פעלה בניגוד להסדר ניגוד העניינים שקבע כביכול, כי מר אלי ברקת לא עומד בכללים לניהול נאמנות, ואילו הוועדה, כך הכתב: "למרות זאת, ועדת ההיתרים שתחת מבקר המדינה החליטה לאשר לו באופן חריג שאחיו ימשיך לנהל את עסקיו, עם תנאי שנראה בלתי אפשרי - שלא ידבר עם האח על העסקים שלו". זוהי מרמה לשמה. הוועדה קבעה לא "למרות" הסדר ניגוד העניינים, אלא מכוחו ועל פיו, תוך שנכתב מפורשות בהסדר ניגוד העניינים כי השר עתיד ואף מחוייב לפנות לוועדה היא הגוף המוסמך לבדוק את סוג הנאמנות העיוורת שתיבדק ותאושר. לאחר שהוכח לוועדה מצב הדברים הקיים משנת 2003, ניתן האישור על ידי הוועדה בתנאים שנקבעו (על פיהם מונה עו"ד מוטי בס, מי ששימש מנכ"ל משרד מבקר המדינה לשעבר, לשמש נציג השר אפילו" במקרי קצה" וככל שהנאמן (אחיו של השר) יידרש להיוועץ בשר בעניינים המצויינים בהחלטת ועדת ההיתרים.

35. קטע ז' – (רכישת PUSH על ידי השר ברקת – יחסים שוחזיים – קרפון) – כותרת גדולה: "חברות שכפופות למשרד הכלכלה מפרסמות ב-BRM" "PUSH של האחים ברקת רוכשת השפעה בשביל השר ברקת - וההשפעה לא נעצרת במגרש הפוליטי, אלא עוברת גם למגרש העסקים. חברות שכפופות לרגולציה של משרד הכלכלה

החלו להשקיע בפרסום בעמוד PUSH והגדילו מאוד את הפרסום - כספים שעוברים לחברה בבעלות שר הכלכלה. כך למשל, רשת המזון "קרפור", תלויה כלכלית בפיקוח וברגולציה של משרד הכלכלה, והמשרד תחת ברקת ביצע שינויים רגולטוריים שהקלו מאוד על כניסת "קרפור" לישראל. ברקת עצמו יצא מגדרו כדי להבליט את פעילותו למען הרשת. כך הוא אמר בפתחת הסניף הראשון... "הורדנו חסמים, ביטלנו תקנים". הרשת גם זכתה במכרז של המשרד בעשרות מיליוני שקלים. הבעלים של רשת "יוחננוף" המתחרה, כינה את ברקת בכעס, "הפרזנטור של 'קרפור'" אלא שכל זה לא עזר ל"קרפור" בעמוד PUSH טרם כניסת משפחת ברקת והרשת קיבלה ידיעה שלילית במיוחד בעמוד. אלא שיום לאחר מכן, אושרה עסקת רכישת, "PUSH" ומשפחת ברקת נכנסה פנימה. שבוע חלף והפרסום השלילי הפך לחיובי. ב"קרפור" התחילו להשקיע כסף בפרסום בחברה של השר שאמון עליהם ורשת המזון הפכה ליקירת העמוד, עם עוד ועוד פרסומים וידיעות חיוביות בלבד".

36. הדברים בקטע ד' הם בדיות ושקרים מוחלטים – שקר הוא כי השר ברקת רכש מניות והוא בעלים ישיר או עקיף של "PUSH". שקר הוא כי חברת קרפור החלה להשקיע בפרסום בעמוד PUSH והגדילה מאוד את הפרסום, בוודאי לא בהקשר של עסקת PUSH. שקר הוא כספים שמעבירה PUSH, עוברים לחברה בבעלות השר. בשקר ומרמה מציגים הנתבעים את הרפורמה שביצע השר ברקת "מה שטוב לאירופה – טוב לישראל", בזכותה בלבד – גייסה מדינת ישראל כניסת תאגיד ענק כ"קרפור" לישראל, כקומבינה של השר לטובת עסק פרטי - קרפור. הרפורמה ועימה כניסת "קרפור" לישראל אירעו לפני שלוש שנים. כדי ליצור מצג של יחסים שוחזיים, של תן וקח, חיברו הנתבעים בשקר ומרמה את דברי השר דאז (וזכית קרפור ב"מכרז של עשרות מיליונים" - אז) עם הכספים ש"מעבירה" (אם מעבירה) קרפור ל PUSH כיום. השר ברקת שיבח את קרפור וכניסתה לישראל המשפיעה ועתידה עוד להשפיע ביתר שאת, על הורדת יוקר המחיה כאן. הנתבעים הדביקו לתובע תדמית של "פרזנטור" של קרפור, הכל בתרמית כאמור. משהוכח כי השר ברקת לא רכש מניות ואין לו שום קשר ל PUSH, מתרסק גם השקר הגס הנוסף כי "ההשפעה עוברת ל"מגרש העסקים". שקר הוא – גם כי קיים קשר בין העסקה ובין תוכן כתבות, בוודאי שקר הוא כי יש לכך קשר לתובע או מי מטעמו. מדובר בעלילת דם שמטרתה לבצע רצח אופי על מנת לפגוע בתובע ובקריירה הציבורית שלו.

37. קטע ה' – (משרד הכלכלה האריך את הפטור מהסדר כובל ל"וולט" ואלה החלו לפרסם ב – PUSH) גם חברת "וולט" תלויה מאוד במשרד הכלכלה. לפני חודשיים המשרד החליט להאריך לה בשלושה חודשים את הפטור מהסדר כובל ... "וולט" לא פרסמו ב-PUSH בעבר, אבל בחודש האחרון הם שינו מדיניות. נבהיר - אנחנו לא טוענים שברקת או מי מטעמו ביקשו מהחברות האלה לפרסם בעמוד".

38. הדברים בקטע ה' הם בדיה ושקר מוחלטים – הארכת "פטור מהסדר כובל" אינה כלל, בסמכות שר הכלכלה והתעשייה, אלא בסמכותה של הממונה על התחרות, אותה השר מבקש להדיח. השר ברקת התנגד נחרצות להארכת הפטור לוולט.

39. קטע ו' (השר פועל להדחת הממונה על התחרות כדי להשפיע על חקירה פלילית של חברו אישי ("ויקטורי")) – מפת

הקשרים של ברקת רחבה בהרבה, ואולי כדאי להתמקד בנתח שוק עצום שרווחיו תלויים מאוד בהחלטות של שר הכלכלה - רשתות המזון והפארם. לברקת קשר אישי ופוליטי עם כמה מהבעלים של החברות האלה: רשת "שיווק השקמה" ו"גוד פארם" של רמי לוי, רשת "ויקטורי"... כותרת גדולה: המטרה - להדיח את הממונה על התחרות. "כמה חודשים לאחר שההסכם בין "ויקטורי" לאלי ואלונה ברקת נחתם, האח ניר נכנס לתפקידו. באותו הזמן, הממונה על התחרות מיכל כהן, עסקה בעיקר בדבר אחד - חקירה אינטנסיבית, בחשד לתיאום מחירים בין רשתות המזון. נחקר מרכזי בפרשה היה אייל רביד, הבעלים של רשת "ויקטורי". בהמשך, גם הוגש נגדו כתב אישום חמור. ברקת כמעט מהרגע הראשון בתפקיד סימן לו מטרה - להעיף מתפקידה את הממונה על התחרות, גוף שאמור להיות עצמאי, בטענה שהיא אשמה בגל ההתייקרויות. "אין לי שמץ של מושג אם הדחתי קשורה במעורבות של ברקת סביב רשתות סופרמרקט שונות"... גורם בכיר שקשור לענף המזון טוען: "הרשתות מנסות להשפיע על ברקת שימנה ממונה רך יותר, חייל שלו, מישו לא עצמאי, שהוא זה שינהל את החקירות והמשפט על תיאום המחירים. אייל לא חבר של ניר, אבל חבר של המשפחה וזה נראה ממש לא טוב העניין הזה".

40. הדברים בקטע ו' הם תפירה גסה של שקרים מוחלטים – שקר הוא כי לשר ברקת "קשר אישי ופוליטי" כפי שפורסם על ידי הנתבעים בראשית קטע ו'. הקורא נאלץ להבין, שהשר פועל להדחת הממונה על התחרות כדי לסייע לחברו האישי והפוליטי – אייל רביד בעלי "ויקטורי". ראשית - אייל רביד אינו חבר של השר ברקת. שנית – הנתבעים הסתירו מהצופים והקוראים את הסיבות האמיתיות לבקשתו של השר – לסיים את תפקידה של הממונה על התחרות, כפי שבאה לידי ביטוי במכתב של השר לנציבות שירות המדינה עוד מיום 28.1.2024. במכתב זה פירט השר כיצד כבר במהלך שנת 2023, העלה בפני הממונה את העובדה כי היא אינה עושה די (בלשון המעטה), כדי להילחם במונופולים ואינה עושה די כדי לאכוף את האיסור על הפגיעה בתחרות, ואף הפנה לדו"ח ביקורת מבקר המדינה שמתח ביקורת על אי פעילותה (ר' מכתבו המצורף). שלישית – הציטוט מפי "גורם בכיר שקשור לענף המזון" הוא פיקציה של הכתב והנתבעים עמו: הכתב המציא קיומו של גורם בכיר ("בכיר" איפה?), נתן לו תואר מעורפל "שקשור לענף המזון" (לא שייך לענף המזון – אלא "קשור" כביכול לענף. כיצד?), והמציא בשקר ומרמה, את הציטוט מדמיונו בלבד. הנתבעים לא עשו דבר כדי לבדוק את הדברים, והותירו את קביעתם שלהם, על קשרים אישיים ופוליטיים של השר ובעלי "ויקטורי". הכל הבל ורעות רוח. מדובר בעלילת דם שמטרתה לבצע רצח אופי על מנת לפגוע בתובע ובקריירה הציבורית שלו.

● פניית השר אל נציב שירות המדינה מיום 28.1.2024, מצ"ב כנספה [57]. 17.

41. קטע ז' – (אתר PUSH מעניק לרמי לוי סיקור חיובי ופוגע במתחרה) – נחקר נוסף בפרשת תיאום המחירים, שבסופו של דבר התיק שלו נסגר, הוא החבר רמי לוי, הבעלים של רשת "שיווק השקמה". הקשר בינו לבין ברקת קרוב מאוד ונמשך כבר הרבה מאוד שנים. במשך 15 שנה לוי היה חבר מועצה מהסיעה של ברקת בעיריית ירושלים, מספר 2 שלו. כותרת גדולה "שאלת הסיקור בעמוד PUSH. גם רשת הפארם בבעלות רמי לוי", גוד פארם, "זוכה לאחרונה רק לסיקור חיובי בעמוד PUSH. מי שמשלמת את מחיר היא המתחרה סופר פארם, שזוכה לסיקור שלילי במיוחד".
42. הדברים בקטע ז' הם שקרים מוחלטים – שקר הוא כי בשל העובדה שהשר רכש את PUSH כביכול, ו-BRM רכשה את PUSH, כביכול, רמי לוי, בשל היותו חבר של השר – זוכה באתר לסיקור חיובי. שקר גם הוא גם הניסיון לקשור בין פעולות השר להעברת הממונה על התחרות מתפקידה, ובין העובדה שרמי לוי נחקר. הנתבעים מציגים את התובע כמי שפועל בדרכים נכלוליות נגד האחראית על התחרות בישראל, ובכך למעשה, מעלה את יוקר המחיה במקום להורידו, הכל לטובת מקורביו. השר פועל מכח הסדר ניגוד העניינים שלו – וללא דופי.
43. הנתבעים הסתירו מהצופים והקוראים, את האמור בסעיף 7 להסדר ניגוד העניינים של השר: "יובהר כי אין באמור בסעיף 6 כדי למנוע עיסוקך בנושאים כלליים אשר יהיו בתחום סמכותך, אף אם יש בהם כדי להשפיע בעקיפין על הגורמים האמורים בסעיף 6 או על זכויותיהם, למעט אם יש בכך, למיטב ידיעתך, השפעה מהותית עליהם...לעניין זה, "נושאים כלליים" הם נושאים המשפיעים או שהינם בעלי פוטנציאל השפעה או השלכה על כלל הציבור, על סקטורים רחבים ממנו או על קבוצה גדולה ובלתי מסוימת. התובע מקבל החלטות המשפיעות על המשק וכל החברות בו, ואין לכך שום מניעה ו/או בעיה.
44. קטע ח' – (צירוף איציק פרזאן - עורך ובעל השליטה ב PUSH לטיסות לחו"ל על חשבון המדינה) – פרזאן היה ביפן במסגרת משלחת של משרד הכלכלה - יחד עם ניר ברקת... מתברר שזו ממש לא הייתה הנסיעה הממומנת היחידה של פרזאן עם ברקת לחו"ל במסגרת משלחת כלכלית. אנחנו מצאנו לפחות ארבע נסיעות נוספות: ארצות הברית, וייטנאם והודו פעמיים. מי שמממן את הנסיעות האלה לבקשת משרד הכלכלה, הוא מכון הייצוא. שם התנגדו בהתחלה לממן גם את נסיעת הבעלים של עמוד "פוש". בכיר במשרד הכלכלה מספר: "בנסיעה הראשונה להודו, בלשכת ברקת הפעילו לחץ על המכון לממן לו, הלחץ היה ספציפית לגביו. במכון התנגדו, רצו להשקיע את הכסף בדברים אחרים, אבל בלשכה התעקשו, לא ויתרו, זה היה ברמת הוראה ממש". זמן קצר לאחר מכן, יושבת ראש מכון הייצוא איילת נחמיאס ורבין, מתפטר מתפקידה בלחץ לשכת שר הכלכלה"
45. כל הדברים בקטע ח' הם בדיות ושקרים מוחלטים - כל כלי התקשורת המרכזיים מוזמנים להצטרף למשלחות סחר חוץ לחו"ל על חשבון המשרד, עקב החשיבות שיש בסיקור עיתונאי עבור הכלכלה הישראלית ואנשי העסקים בה. הנתבעים וחבריהם מסרבים להצטרף משום שהם מסרבים לפרסם דברים טובים שעושה הממשלה ועשה השר. נסביר

(את שיודעים הנתבעים היטב): פיתוח קשריה הכלכליים של ישראל, ויצירת קשרים והזדמנויות עסקיות לאנשי העסקים בישראל, הוא ממרכיביו העיקריים והחשובים של משרד הכלכלה והתעשייה. נוהל מקובל בכל העולם הוא, ששרים האחראים על סחר חוץ מזמינים את התקשורת להתלוות אליהם, וזאת, במטרה להציג בפני הציבור את ההישגים הבינלאומיים בביקורם, כך קורה גם במשלחות חשובות המתארחות בישראל. ואכן, גם בישראל - מוזמנים עיתונאים מכל כלי התקשורת המרכזיים, לרבות הנתבעים, להצטרף, במימון המשרד, למשלחת הכלכלית הישראלית מטעם משרד הכלכלה והתעשייה בחו"ל (מכון היצוא הוא חלק ממשרד הכלכלה והתעשייה). הביקור בחו"ל כולל ראיונות לתקשורת המקומית בהשתתפות שרים, שגרירים אנשי עסקים וכיוצא בזה – הכל לפי העניין.

קיימת, אם כן, חשיבות רבה לסיקור עיתונאי של הפעילות הישראלית הכלכלית בעולם, ופרסומה ופרסום הדלתות העסקיות שנפתחו - בקרב כל אנשי עסקים הישראליים, והציבור כולו. אלא, שהנתבעים, ערוץ 12 וחדשות 12 (וחבריהם), דוחים את ההזמנות הללו, ומסרבים להצטרף למשלחת לא כל שכן לסקר אותה ואת תכניה. מחד - הם מחרימים את ההצלחה והעשייה הבינלאומית של ממשלת ישראל בכלל והשר בפרט, ומאידך, באותה נשימה מציגים את מימון אלה שכן עושים את עבודתם העיתונאית בעלת החשיבות הלאומית-כלכלית, ומצטרפים למשלחת, כהטבה לעיתונאים "מקורבים" כביכול. זוהי תרמית עיתונאית חמורה.

כאשר קיימת מעין החרמה מסוג זה, כל הצטרפות של עיתונאים, וכל סיקור של העשייה – מבורך שבעתיים. הסיקור הוא אינטרס מובהק של המשק הישראלי. כל עיתונאי שמחליט לצאת עם משלחת ישראלית, כולל פרזאן, הוא מבורך. הגב' איילת נחמיאס ורבין – סיימה את תפקידה עם סיום החוזה שלה, ולא כפי השקר שנכתב על ידי הנתבעים. הנתבעים לא בדקו דבר לפני הפרסום. רק ביום 7.1.2026, נזכר ה"תחקירן" לפנות למכון היצוא ולברר את זהות המוזמנים והמצטרפים למשלחות לחו"ל.

● פניית התובע מיום 7.1.2026, מצ"ב כנספח [80]. 18.

● תגובת המכון מצ"ב כנספח 19.

46. קטע ט' – (התובע לחץ למינוי אבי בלשניקוב ליו"ר מכון היצוא וסידר לו ג'וב) – "לפי שני מקורות בכירים במשרד, ברקת עצמו לחץ למנות לתפקיד יו"ר מכון היצוא את אבי בלשניקוב, שמופיע ראשון בהסדר ניגוד העניינים שלו...בלשניקוב גם מקורב למנכ"ל המשרד מוטי גמיש... לפני שנתיים, בלחץ לשכת ברקת, בלשניקוב נבחר לתפקיד, ללא שכר. מאז לא נרשמה התנגדות למינוי הנסיעות של פרזאן....בתיעוד נראים בלשניקוב עם החברים הקרובים ניר ברקת ומוטי גמיש...."

47. הדברים בקטע ט' מטעים ושקריים – השר ברקת לא היה צריך "ללחוץ" (ולא לחץ) על אף אחד כדי שימונה אדם שמקצועית, כידוע לכולי עלמא הוא מועמד בעל התאמת יתר לתפקיד. הוועדה שדנה בבחירתו, מורכבת מהתאחדות התעשיינים, איגוד לשכות המסחר ומשרד הכלכלה. מר בלשניקוב היה המועמד המועדף, המוכר והמוביל לא רק של

התובע, אלא של כל חברי הוועדה המכובדים, ללא יוצא מהכלל, וזאת ללא קשר לכך שהובהר להם כי למר בלשניקוב יחסים קרובים עם מנכ"ל המשרד וגם עם התובע. הנתבעים הסתירו לחלוטין מי הוא ומה פעלו של מר בלשניקוב: כיהן כמנכ"ל משרד התקשורת, מנכ"ל הכנסת, יו"ר ערוץ 10, מ"מ יו"ר בתי החולים של הדסה בירושלים, יו"ר תאגיד המים והביוב הגדול בישראל - "הגיחון", ואף נשא תפקיד סמנכ"ל במכון היצוא עצמו, כלומר מכיר את הנושא מקרוב. מר בלשניקוב הוא בנוסף - בעל קשרים גלובליים ענפים שביכולתם לסייע רבות למכון היצוא, וכמובן - שקיבל עליו את התפקיד - תוך ויתור מלא על שכרו. שוב הנתבעים בחרו להפוך את הקערה על פיה ע"י הסתרת מידע חשוב זה, מהקוראים.

48. קטע י' – (משרד הכלכלה העביר קמפיין פרסומי מלפ"מ לחברה שהשקיעה לאחרונה בעסקיו של יועצו האסטרטגי) -
 "לפני כמה חודשים, משרד הכלכלה הפעיל לחץ כבד כדי שקמפיין פרסומי שלו עם התאחדות התעשיינים במיליוני שקלים, לא יעבור דרך לשכת הפרסום הממשלתית כנהוג, אלא באמצעות חברת פרסום פרטית, לבחירתם, כולל שליטה על חלוקת נתח הפרסום בין כלי התקשורת. בייעוץ המשפטי התנגדו, אבל הלחץ עבד. והקמפיין, הועבר לידי משרד הפרסום "פובליסיס", "שרק לפני חצי שנה רכש רבע ממניות משרד הפרסום "סיטימדיה", בבעלות מוטי שרף".

49. הדברים שפורסמו בקטע י' הם בדיות ושקרים מוחלטים – ראשית – מוטי שרף כלל אינו בעל מניות בחברת הפרסום סיטי מדיה, לא כל שכן איננו "בעלים" של משרד הפרסום סיטי מדיה (ר' נסח להלן). שנית – הקמפיין המדובר היה קמפיין של התאחדות התעשיינים, והיא זו שדרשה שהקמפיין ינוהל על ידי חברת "פובליסיס" שאיתה היא עובדת שנים, ולא על ידי לפ"מ. שלישית – הנתבעים שיקרו עוד והסתירו מהציבור כי הקמפיין המדובר כלל לא התבצע ע"י "סיטימדיה".

● נסח חברת סיטימדיה, מצ"ב כנספת [67]. 20.

50. קטע יא' – (השר ברקת הזמין, בניגוד להסדר ניגוד העניינים, את יועצו האסטרטגי להרצאה) – "כוכב נוסף מהסדר ניגוד העניינים של ברקת - היועץ האסטרטגי מוטי שרף, שמקדם מיזם שלו באמצעות שר הכלכלה... מוטי שרף, היועץ האישי הקרוב, זה שרכש עם אלי ברקת את עמודת ה-PUSH, ולמרות זאת, מקבל שטיח אדום במשרד. ברקת לא רק שלא מסתיר את זה - אלא מפרסם בסטורי את ההרצאה של חברו".

51. הדברים בקטע יא' מעוותים ויוצרים תמונה שקרית מיסודה – הנתבעים ידעו לפני הפרסום, כי ההרצאה, שאכן הוזמנה וניתנה לבכירי המשרד (ולא פעם אחת – אלא פעמיים), היא על מיזם ללא מטרות רווח BrandIL - , אותו יזם מר שרף, ביסודו פיתוח מודלים חדשניים למיתוגה של מדינת ישראל ולחיזוק מעמדה בזירה הבינלאומית. המיזם זכה לפרסום נרחב, ומר שרף, מתוקף פעילותו הציבורית במיזם, מוזמן להרצאות בנושא זה בפני גופים רבים בארץ ובעולם (אגב כך, שיטוט קל בחשבונות הסושיאל של מר שרף מוכיחות עד כמה הוא מרצה מבוקש בבמות החשובות בישראל). שקר הוא להציג את המיזם כ"מיזם פרטי" ואת השר ברקת, כמי ש"קידם מיזם פרטי" הרומז לסיוע עסקי של מר שרף. ההרצאות

(שתיים כאלה), ניתנו בפני הסגל הבכיר של משרד הכלכלה ונספחים כלכליים בחו"ל, כמובן ללא תמורה, למען העשרתם בתחום חשוב זה. שרף הוזמן להציג את הפרויקט גם במשרד החוץ ומשרד התפוצות, ביחד עם משרד הכלכלה (וגופים לאומיים רבים אחרים), אלו המשרדים העיקריים שעניינם קידום ישראל בחו"ל.

2. הפרסום מיום 28.12.2025 – ראיון רדיו מיום 28.12.2025 "יומן הבוקר" רדיו ירושלים

52. כבר למחרת, מיהר ה"תחקירן", לראיון ברדיו – שם החמיר והוסיף שקרים קיצוניים. להלן הראיון המלא, ואולם לא נחזור על מה שכבר הראינו כשקרים (עליהם הוא חוזר בראיון זה), אלא אך ורק לדברים נוספים המפרשים ומסבירים את ה"תחקיר" מיום קודם:

53. קטע א' – "עופר מראיין: טוב, אה ברוך השם, כסף יש והרבה ואתמול אתה גם מפרסם ויתן למאזינים שלנו בראשי פרקים, למי שככה פספס, מה השימוש הפוליטי שנעשה מלשכתו של ברקת בקשרים, בכסף ובהשפעות הפוליטיות. לכאורה. הכתב: זה, זה כאילו בכוח נותנים לחתול לשמור על השמנת והחתול דורש עוד ומקבל. מה הכוונה? ברקת עשה את הונו לא בחו"ל, הוא עשה אותו פה בישראל עם קרן הון סיכון יחד עם אחיו, עם המון המון חברות וגופים חזקים מאוד בתעשייה בשורה ארוכה של סוגיות, וכשהוא מתמנה להיות שר מכל התפקידים בעולם – תנו לו שר חוץ, שר חינוך, שר רווחה, הכל בסדר – דווקא שר הכלכלה, כלומר הרגולטור, זה שאמור לפקח על העסקים שלו, של אחיו, של כל החברים העשירים שלו, ופה כבר מתחילה הבעיה."

54. הדברים בקטע א' הם שקר מוחלט – שקר הוא כי השר עשה את הונו "בארץ ולא בחו"ל". שקר הוא כי הוא עשה את הונו עם "המון המון חברות וגופים חזקים מאוד בתעשייה" (הכוונה לתעשיית הפארם והמזון המזכירים בכתבה). ושקר הוא – כי היו "המון סוגיות" עם החברות הישראליות המדומיינות הללו. השר עשה את הונו מאקזטים בחו"ל של חברות הייטק גלובליות בהן השקיע. זהו המשך עלילת דם וניסיון לחסל את הקריירה הציבורית של השר. שקרים מכוונים לכך שהשר, תלוי ו/או חייב לעסקים שסיעו לו לצבור את הונו "בישראל". הכל כביכול. הנתבעים מצגים את התובע כ"חתול ששומר על השמנת" והמבין יבין.

55. קטע ב – "ואז יותר מזה, בשונה מכל השרים שמעבירים את כל הניהול העסקי והכספי שלהם לנאמנות עיוורת, כלומר לאיזה גורם חיצוני, הוא מתעקש להעביר את זה לאח שלו, שיש להם חברה משותפת פעילה עם הרבה מאוד עסקים ואז מתחיל האירוע הזה להסתבך. ואנחנו מראים בתחקיר הזה קודם כל שיש לו בהסדר ניגוד עניינים גם עם אסור לו לדבר ולהתעסק בגלל הכרויות אישיות עסקיות... והוא מפר אותו – היועץ האישי שלו והעורך דין הפרטי שלו וכל מיני חברים עשירים, הוא נוגע בעניינים שלהם ועושה" .

56. הדברים בקטע ב' הם בדיות ושקרים מוחלטים – הכתב טוען מפורשות, את שטען בדרכים אחרות ב"תחקיר" – כי שר הכלכלה והתעשייה "מפר" את הסדר ניגוד העניינים שלו (ובכך גם מסביר מה פרסם אמש, למי שלא הבין). הכתב מוסיף כאן כי שר הכלכלה נוגע, למעשה באופן קבוע, בעניינים האישיים של החברים האישיים שלו ו"עושה". הכל בידיעה כי אין לשר ולאחיו – חברה משותפת זה שנים, השר ברקת לא בעל מניות בה, לא נגיש למידע עסקי או אחר הקשור אליה, ו"ההסתבכות" שמתוארת היא פרי דימינים של הנתבעים.

57. קטע ג' – "והשיא מגיע לפני ארבעה חודשים, כשבאורח פלא בלי שום קשר לניר ברקת, שב"פגוש את העיתונות" אצל עמית סגל אומר "אין לי שום קשר לזה", במקרה את שלו, העורך דין הפרטי והיועץ האישי, רוכשים בעלות בסכום אסטרונומי עמוד פופולרי מאוד ברשת, עמוד "פוש", אנחנו קרובים מאוד לפריימריז.
עופר: מאות אלפי עוקבים לדעתי יש לעמוד הזה.

הכתב: יש שמה כמעט מיליון עוקבים באינסטגרם, מעל חצי מיליון בפייסבוק, אין ספק שיש שם השפעה מאוד גדולה. אני יודע גם שכל שרי הליכוד מחזירים שם אחרי העורך של העמוד, איציק פרזאן, בגלל שכל פוסט שלו יכול להשפיע עליהם. וברור, אני כבר אומר מראש, ברור – ההשפעה הפוליטית ניכרת מיד, ברקת זוכה שם רק לסיקור חיובי.

58. הדברים בקטע ג' הם בדיות ושקרים – שקר הוא כי יש קשר בין רכישת PUSH לפריימריז. הכתב מייחס כוונה פלילית סובייקטיבית לתובע, לרכוש פלטפורמה כדי שתסייע לו בפריימריז. הכתב מודה, בלי משים, כי בניגוד לרושם שיצר ב"תחקיר", הוא יודע היטב מי העורך של PUSH, וש"כולם משחרים לפתחו" (איציק פרזאן), למרות זאת הציג את התובע ומי מטעמו, כמי שקובעים את התכנים ומטים את הכתבות לפי האינטרס שלהם. הוא לא פנה ולא בדק את הדברים לפני הפרסום על מנת שיוכל להפיץ על עליית הדיבה. אין שום קשר בין פרסומים על השר, ככל שקיימים שם, ובין עסקת PUSH.

59. קטע ד' – "אבל זה הרבה יותר בעייתי מזה, כי אתה רואה איך המשק עצמו מתחיל להעצים את עצמו. כל מיני חברות שנמצאות תחת רגולציה של משרד הכלכלה ותלויות בו מאוד מבחינה כספית, פתאום מתחילות לפרסם שמה, לפעמים בסכומים מאוד גדולים. עכשיו, לא ברור אם ברקת הוא זה שפונה אליהן, אנחנו לא טוענים את זה, אבל מה שברור זה שהן מבינות שכדאי מאוד לשים כסף בגוף תקשורת למעשה ששייך למשפחה של שר הכלכלה. של אחיו בעניין הזה."

60. הדברים בקטע ד' שקריים באופן מוחלט – הכתב מנפח את הרושם שמדובר בהרבה חברות ש"תלויות בו כספית", ויודע לומר שהן כביכול "מתחילות" לפרסם שמה, כאילו ביצע בדיקה מי פרסם קודם לרכישה ומי לא. הוא "יודע" שהן מבינות שכדאי לשים כסף בגוף תקשורת ששייך למשפחה, כפי שהוא "ידע" שחברת פוש שייכת כביכול, למשפחה.

61. קטע ה' - עופר: נרחיב בעניין הזה, תגיד, התגובה של ברקת מה מעלה? מה הם מנסים לטעון? התגובה מאוד כללית,

התגובה": מדובר בסיפורי בדים ואין קשר ואין עניין, בעסקים שלי אני לא עוסק בהם שנים."
אתה יודע, עופר, אנחנו מנסים שכשיש איזשהו משהו קונקרטי ספציפי ששר או מישהו שאתה פונה אליו מרגיש שהוא לא נכון – אז הוא אומר לך "המידע הזה לא נכון. לא היה שם שום אמירה כזאת, והאירוע הולך ומסלים כשאנחנו מדברים כבר על חברים שלו ומכרים שלו שהם הבעלים של רשתות השיווק הכי גדולות ויוקר המחיה – זה הכסף של כולנו. רמי לוי הוא חבר אישי קרוב... שורה של קשרים ארוכים, הבעלים של "ויקטורי" שהוא הספונסר של הפועל באר שבע... ולמרות זאת ברקת לא מנוע – הוא מתעסק בדברים האלה, הוא לוחץ לפטר את הממונה על התחרות שנלחמת ברשתות השיווק האלה, ונדמה שיש כאן בעיה גדולה מאוד.

62. הדברים בקטע ה' הם בדיות ושקרים מוחלטים – שקר הוא – כי ניתנה בכלל זכות תגובה כדין. שקר הוא כי התגובה "מאוד כללית". שקר הוא כי לא הייתה שום אמירה שהדברים לא נכונים. ושקר הוא – כי אין לשר מה להשיב ולכן השיב כללית. נבהיר את השקרים הללו של עמרי מניב, בשם הנתבעים. חדשות 12 הקציבו לשר התעשייה והכלכלה שעות עבודה בודדות, מרגע פנייתם ועד לקבלת "תגובתו" לפרסום המיועד. הם פנו ביום 25.12.2027 בצהריים, וקצבו: "אבקש התייחסות עד מחר (יום שישי. הח"מ) בבוקר לכתבה שנשדר במוצאי שבת בחדשות 12." כמובן, שגם הנתבעים יודעים וידעו, כי לא ניתן לעמוד בלוח זמנים זה, בשל היקף החומר, בוודאי ובוודאי כאשר בפועל – לשר אין כלל מושג במה מדובר. הנתבעים גם הודיעו כי גמלה בליבם בכל מקרה החלטה לשדר, ללא שום קשר לתגובה כפי שכתבו: "התייחסות... לכתבה שנשדר."
● פניית הנתבעים מיום 25.12.2025, מצ"ב כנספת [88]. 21.

63. בנסיבות אלה מסר התובע את התגובה הבאה, וכפי שניתן לראות – הכתב שיקר למאזינים גם בהתייחסותו לתגובת השר: "ממשרד הכלכלה והתעשייה נמסר באשר לשר ברקת: השר ניר ברקת פועל אך ורק בהתאם להסדר ניגוד עניינים מסודר, מחמיר ומאושר על-ידי הייעוץ המשפטי לממשלה ומבקר המדינה. הטענות שהוצגו בכתבה אינן אלא סיפורי בדים שמנסים להלביש דמיון על מציאות. השר ברקת איננו מעורב בפעילות עסקית מזה 24 שנה – עובדה ברורה, מתועדת ושקופה לכל גורמי המדינה והציבור. מאז שהוגשה תביעת הדיבה של ברקת נגד חדשות 12, מסע הרדיפה האישי נגד השר רק הלך והקצין. למרות הניסיונות החוזרים לפגוע בשמו הטוב ובפועלו הציבורי, השר ברקת ימשיך לשרת את מדינת ישראל באחריות ובמסירות, בשכר סמלי של שקל לשנה, כאשר כל הוצאות נסיעותיו לחול ואחרות משולמות על ידו"

64. למרות שהתגובה כוללת בסך הכל - 103 מלים (לעומת למעלה מ - 20 דקות כתבה), הנתבעים, חתכו וערכו את התגובה ופרסמו 25 מלים בלבד מתוכה. העריכה שביצעו הייתה מניפולטיבית ועיוותה את משמעותה (בלי להסס להוסיף דברים שלא היו בתגובה) שלחל נוסחה המלא: "הטענות בכתבה הן סיפורי בדים. השר ברקת ומנכ"ל המשרד גמיש פועלים

אך ורק בהתאם להסדר ניגוד העניינים, השר אינו מעורב בפעילות עסקית מזה 24 שנים". הנתבעים השמיטו והסתירו את העובדה כי ההסדר אושר על ידי היעוץ המשפטי, וגם ובנוסף – על ידי מבקר המדינה (ועדת ההיתרים) כמתואר לעיל. הנתבעים השמיטו כי ניתוק השר מעסקים - מתועדת. הנתבעים השמיטו את דברי תביעת הדיבה הגדולה שהגיש השר ברקת נגד חדשות 12, ושמאז התעצם מסע הרדיפה האובססיבי נגדו כדי שיסיר את התביעה. דקות לאחר משלוח תגובה, פורסם "פרומו" (מזרה אימה) על התחקיר הצפוי. בעלילת דם מתוכננת, אין צורך ואין טעם בתגובה. אפשר גם לעוות אותה ולעקר אותה, בוודאי אפשר להסתיר מהציבור כי לא ניתנה כלל הזדמנות נאותה למתן תגובה.

65. קטע ו' - עופר: תגיד, אה, אתה יודע, הרבה תחקירים בשלבים הראשונים יש מי שמנסה לטאטא, לנפנף.

אה, ממה בעיקר לדעתך חושש ברקת אל מול הממצאים שהצגת אתמול?

מניב: אני חושב שברקת בעיקר מנסה עם ההון הגדול שלו כבר שנים ובדרכים מאוד בעייתיות ושנויות במחלוקת להשיג כוח פוליטי, וברור שזה האירוע שברקת גם חושש שבסוף זה גם יעבור למגרש, או לפחות ייתפס על ידי המשטרה בתוך המגרש הפוליטי של איסור... הוא אומר לכולנו "שקל בשנה, אני לא צריך יותר כסף", ואני חושב שהוא צודק בזה. הוא לא צריך כסף, הוא לא מחפש להשיג עסקאות שבהן הוא ישיג כסף, הוא מנסה באמצעות הכסף הגדול שלו בדרכים שלכאורה לא כולן חוקיות להשיג כוח פוליטי גדול.

66. קטע ו' (נועד לקדם את "פליליות" המעשים) – הכתב מסביר בכך שהכתבה שלו מייחסת לשר עבירות פליליות (חמורות ביותר).

ואכן – זהו המסר של הקמפיין. על פלטפורמה דמונית של חברת מדיה שאחיו בכלל לא רכש, של עו"ד פרטי שבכלל ייצג מישהו אחר (את המוכר...), ויועץ אסטרטגי שהינו בעל פרקטיקה ועסקים פרטיים משלו, בנו הנתבעים מגדל קלפים של עבירות מרמה וניגוד עניינים, שוחד ואחרות.

3. הפרסום מיום 31.12.2025 "עדויות חדשות"

67. ביום 31.12.2025 במהדורת החדשות של מוצ"ש, המשיכו הנתבעים את הקמפיין השקרי תחת הכותרת "עדויות חדשות". נתייחס גם כאן, כבקודמים, אך ורק לדברים נוספים, ונימנע מלצטט את השקרים החוזרים על עצמם.

68. קטע א' - "הערב עומרי מניב מביא עדויות חדשות לקשר הקרוב הזה. הנה. הכתב: ".... הערב אנחנו מפרסמים שבמקביל

משפחת ברקת ורשת ויקטורי חברו לפרויקט נוסף בסטארטאפ בשם דריל שמופיע בהסדר ניגוד העניינים של השר. ויקטורי היא המשקיעה המרכזית בסטארטאפ כמעט מהקמתו. באוגוסט 22 נכנסה משקיעה חדשה: חברת ב.נ. ברקת אחזקות בע"מ. בעל המניות בחברה הוא ניר ברקת עצמו".

69. הדברים בקטע א' הם בדיות, שקרים והטעיות – אין שום קשר בין השר ל"דריל" – השר כמתואר לעיל, אינו מחזיק ב"ב.ג. אחזקות בע"מ".

70. קטע ב' – "... בעקבות התחקיר ששידרנו התנועה לטוהר המידות פנתה למבקר המדינה בטענה כי אחזקתו של השר ברקת במניות החברה המשפחתית BRM מתאפשרת בהסתמך על החלטת ועדת ההיתרים שקבעה גם כי נכסיו ינוהלו עבורו על ידי אחיו. רכישת עמוד פוש הוא ניצול ההיתר לרעה. עמותת הצלחה פנתה ליועצת המשפטית לממשלה, מבקשת לפתוח בחקירה פלילית נגד ברקת ...הממצאים מעוררים חשד כבד להפרות דין שיש לבחון גם בהיבטים פליליים לכאורה"

71. הדברים בקטע ב' מלמדים על הצורך בפיצוי עונשי הרתעתי בלשון הרע במקרים מתאימים – הנתבעים הצליחו להוליך שולל, ולגרום לכך שאפילו ה"תנועה לטוהר המידות", תאמין לשקרים שלהם, ותטעה לסבור כי השר מחזיק במניות של חברות, עד כדי כך, שאף דחפו בשקריהם את העמותה לבצע פעולות מעשיות במטרה ליצור חקירה פלילית נגד השר על בסיס שקריהם.

- הפרסום השלישי, (כתבה) מיום 31.12.2025, מצ"ב [כנספח 22](#) (יוגש בדיסק או קי. קישור בנספח א)

4. הפרסום מיום 1.1.2026 - עשה את הונו בישראל ולכן סבך של אינטרסים עסקיים"

72. הקמפיין השקרי והעצמתו המשיכו בראיון מיום 2026.1.10 של עמרי מניב, לתכנית "סיוון וגדעון", ב"רדיו ללא הפסקה" (בשעה 11:51), וגם כאן לא נחזור על הדברים. הכתב הוסיף ופרסם כי "רואים חברות שיכול להיות שברקת לא ביקש מהם שום דבר, אבל חברות שנמצאות תחת רגולציה של משרד הכלכלה, תחת החלטות ממש בימים אלה ששוות להם הרבה מאוד כסף....פתאום מתחילות לפרסם שם" ונתייחס לכך (אין באי ציטוט מלוא הפרסום משום הפחתה בחומרתו. מדובר בדיבה חמורה – החוזרת על עצמה. קמפיין).

- הכתבה מיום 1.1.2026, מצ"ב [כנספח 83](#)] 23.

73. באשר לכל הפרסומים נדגיש - הנתבעים לא בדקו האם "השתנו תכנים ברמה פוליטית ומסחרית" ובוודאי לא בדקו ואין להם מושג האם ומדוע השתנו תכנים כאלה ואחרים, הם יודעים כי העורך הוא אציק פרזאן מחזיק השליטה ב-PUSH, ולמרות זאת לא ביצעו שום בדיקה מולו. הם לא בדקו מי ומתי התקשר בהסכמי פרסום כאלה ואחרים והאם פרסום ביום פלוני – הוזמן זמן רב קודם לכן או שמא להיפך. הכתב יוצר קשר סיבתי שקרי ומופרך, בין השקר – שהתובע רכש את פוש ובין השקר – על כך שעקב רכישה זו החלו פרסומים פוליטיים ומסחריים להשתנות. השימוש במלים: "יכול להיות ששר הכלכלה והתעשייה לא

ביקש מהם דבר מרמז ואף למעלה מכך, כי **ברירת המחל** היא שהשר, שלא היה לו מושג על עסקה זו, **כן ביקש** שינוי תכנים ופרסום של הרשתות "אצלו" בחברה. **שקר על שקר**.

● תמלול הפרסום מיום 1.1.2026 מצ"ב **בנספה**[48]. 24.

74. יתרה מזו. הנתבעים **עיוותו את כלל התגובות** שהוגשו להם, בדרך מניפולטיבית על מנת שתתאים לקמפיין שגמלו אומר לפרסמו – ללא קשר לתגובה שיקבלו. לעיוותים חמורים אלה, עוד נתייחס במהלך ההליכים.

שיטה

75. עיוות מסמכים, הסתמכות על מידע לא בדוק, ופרסום דברי שקר בזויים, מתגלים כשיטה אצל עמרי מניב. הכותרות זעקו (גם בחדשות בטלוויזיה) עלילת דם בזויה נגד רבני המכינה בעלי, כאילו הוא משמיע הקלטות שלהם, במכינה הקדם צבאית בהם נשמע רב במכינה אומר: **"בלעדי: תורת הגזע לפי רבני המכינה בעלי... הערבים פגומים גנטית וצריכים להיות עבדים שלנו, היהודים הם גזע עליון. השמדת היהודים היא לא שואה, חילוניות ופלורליזם דווקא כן. היטלר צדק במאה אחוז ולא שונה ממש רבנו והאידיאולוגיה הנאצית נכונה"**

76. לאחר שהכתב נתפש ונחשף כי מדובר **בקטעים חלקיים בלבד, שהוצאו מהקשרם**, והפרסום אינו אלא עלילת דם, הוא **"הוצא לחופשה" התנצל ושולם פיצוי כספי**. הקישור לפרסום: <https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-5585016,00.html>

חיוב הנתבעים בפיצוי – לרבות פיצוי עונשי הרתעתי

77. שמו הטוב של התובע נצבר במשך שנים רבות. במשך כל שנות פעילותו הציבורית, הקפיד על קלה כחמורה, על טוהר המידות שלו ושל העובדים עמו, ועל פעילות ללא דופי. התנתקותו המוחלטת מעסקיו היא רק ביטוי אחד לשמירה והקפדה על ניקיון הכפיים בעשייתו הציבורית במשך 24 שנים (והתחייסות ועדת ההיתרים לרשימת המוסדות שקיבלו גילוי נאות ואישרו את פעילותו, עוד קודם הצורך בפנייה לוועדה, היא עוד נדבך והוכחה להקפדה זו של השר).

78. לאחר שירותו הצבאי, בו נפצע, חזר ליחידתו ומילא תפקידי פיקוד, ולאחר סיום חוק לימודיו האקדמיים, היה התובע יזם הייטק, **מראשוני ענף ההייטק בישראל**, וכיהן כיו"ר הראשון של **ענקית הסייבר צ'ק פוינט**. החברה שהייתה בבעלותו (עם שותפים אחרים), הפכה לבית גידול והשקעות בעסקים שונים, וכן השקעה בחברות הייטק שפועלות בשווקים הבינלאומיים. כבר לאחר רכישת מחצית חברת צ'ק פוינט, בשנות ה-30 לחייו, השקיע התובע חלק נכבד מזמנו בפילנטרופיה.

79. לימים, החל התובע לעסוק, יחד עם רעייתו בברלי, במסגרת פעילותם הפילנטרופית **בעשייה ציבורית לתמיכה בתחומי החינוך, הקהילה והחברה**. הוא ייסד בשותפות **האוניברסיטה העברית בירושלים** את "עמותת סנונית" לעידוד השימוש במחשבים ולמידה

מקוונת בשנת 1999, והיה מעורב בפרוייקטים של יזמות במערכת החינוך והקהילה בירושלים, עיר מגוריו. במסגרת זו, נחשף לאתגרים בעיריית ירושלים הניצבים בפני ארגונים ללא מטרות רווח, המבקשים לרתום את השירות הציבורי להקמה של מסגרות דומות לאלה המוקמות על ידי הארגונים המלכ"רים, בתחומי החינוך והקהילה. הקשיים לקידום הפעילות המלכ"רית הרשות המקומית, היוו סנונית ראשונה להחלטתו לפנות לחיים הציבוריים, ולפעול להקטנת הפער בין העולם העסקי לציבורי.

80. בשנת 2002, החליט התובע למקד את פעילותו בשירות הציבורי והתמודד לתפקיד ראשות עיריית ירושלים. חמש שנים כיהן כיו"ר האופוזיציה וחבר במועצת העיר, אז הקים פרויקטים שונים בתחום הקהילה בתחומי העיר ירושלים, לרבות פרויקט סטרטאפ ירושלים "לעידוד יצירת מקומות תעסוקה וצמיחה בעיר". לאחר שזכה בבחירות בשנת 2008, כיהן כראש העיר וכחבר מועצת העיר במשך עשור.

81. התובע, כתפיסת עולם מימן, מתחילת דרכו הציבורית, ומממן כיום, את הוצאותיו המוצאות במסגרת תפקידו – מכיסו. לא שכר, לא רכב, לא מימון טיסות העבודה שלו לחו"ל. את העשייה הציבורית ללא תמורה (ככל שיתאפשר לו), ספג מבית אביו (פרופסור לאסטרופיזיקה). זהו חלק מעיצובו האישי כאדם וכפוליטיקאי. כפועל יוצא מעברו הנ"ל ובית הגידול שלו, השר רואה ופועל לטובת הכלכלה והתעשייה בישראל ולא לטובת עסק פרטי כזה או אחר.

82. הקמפיין השקרי והמרמתי של הנתבעים, נועד לרסק את האמת ולא לדווח עליה. ה"תחקירן" והנתבעים עמו לא הצליחו למצוא עובדתית - מקרה אחד בו השר פעל לטובת עסק פרטי, ולפיכך הם המציאו עלילת דם: שר נכלולי, עבריון, מסייע לעסקים פרטיים, מנהל יחסים שוחדים, מקדם מקורבים, רוכש עסקים ישראליים בסתר ועוד. במסגרת הקמפיין הם מרמים גם עמותות וגופים שונים כדי לדחוף אותם להגיש תלונות במשטרה וברשויות על יסוד השקרים שהפיצו. זהו קמפיין של רצח אופי. הצגת הפרט, התובע – בהיפוך מוחלט למה שהוא באמת, זאת בין היתר, בכוונה לפגוע בו, אישית ולנסות לפגוע בו פוליטית.

83. הירתמות של אנשים בעלי ניסיון בעסקים – אינה פגיעה בשירות הציבורי אלא קידומו. יש גם לקחת בחשבון את העובדה כי חלק מעובדי הציבור הם נבחרים, כאשר בחירתם באה לעתים דווקא בשל קרבתם לאינטרסים האחרים עליהם הם מופקדים. הדינים על איסור ניגוד עניינים אינם עומדים בסתירה למציאות מורכבת זו. נהפוך הוא: דיני ניגודי העניינים משתלבים יפה בשילוב כוחות עסקיים בפוליטיקה, ולוקחים אותה בחשבון.

84. הפיצויים הנפסקים כיום בגין פגיעה בשמו הטוב של הנפגע – אינם נותנים מענה ראוי לשמירה על זכותו של אדם לשם טוב. אין הלימה בין החשיבות שיש לערכו של האדם ושמו הטוב ובין שיעור הפיצוי הנפסק. במקרים רבים – הנפגע יוצא בחסרון כיס – כך שהפיצויים אינם מתחשבים בהוצאות המשפט שהוציא, ולא זו בלבד שר לעתים נדירות יזכה, בנפרד

מהפיצוי בגין הפגיעה בשמו הטוב, להחזיר מלא וריאלי של הוצאותיו, אלא שלעתים קרובות שיעור הנזק שנפסק ישאיר את התובע בפגיעה אנושה בתדמיתו, ואף לעתים קרובות - בחסרונו כיס.

85. מצב דברים כזה הוא קטסטרופאלי למעמדו של "השם הטוב". דרוש תיקון. דרושה חשיבה מחדש. ראוי כי האיזון בין הזכות לחופש הביטוי מול הזכות לשמירה על השם הטוב – יזכו לליבון נפרד במקרים קיצוניים, כמו המקרה דנן.

86. האיזון בין השם הטוב לחופש הביטוי נעשה פעמיים. פעם אחת בבחינת שאלת קיומה של אחריות ופעם נוספת בשלב פסיקת שיעור הפיצוי. לא הרי זה כהרי זה. בשלב האחריות – בוודאי בכל הנוגע לאישי ציבור, מורחבים גבולות חופש הביטוי על מנת לאפשר ביקורת מקיפה, קיומן של הגנות יפורש וייבחן כאשר הנטיה היא להרחיב את חופש הביטוי על חשבון השם הטוב. זאת על מנת למנוע אפקט מצנן וחשש מפני ביצוע תחקירי אמת וחשיפת עובדות.

87. בשלב השני, לאחר הקביעה כי הפרסום אינו מוגן, ראוי כי משקל הזכויות – זו מול זו יישקל באופן שונה. כעת משהוכח כי הדברים שנאמרו אינם מוגנים מכוח חוק איסור לשון הרע, יש לתת משקל לחומרת הפגיעה, להתנהגות הנתבע לאחר הפרסום, לאמצעים הסבירים שנקטו לפני הפרסום, וכיוצ"ב שיקולים.

88. כבר נפסק כי חופש הביטוי כלפי איש ציבור: "אינו חופש ללא גבולות. גם בגדרו נמתחים קווים אדומים, שנועדו לשמור על כבודו של איש הציבור, ועל שמו הטוב, לבל יהא הפקר.... לא ניתנת הגנה לאמירות פוגעניות כנגד איש ציבור במסגרת הגנת "אמת הפרסום" אם הן בגדר אמירות בעלות אופי עובדתי שאינן אמת".

89. בעיקר ראוי לשקול את החלת הפיצוי העונשי, במקרים המתאימים. במקרי קיצון, כאשר הפרסום נעשה ברשלנות פושעת ו/או בזדון או בכוונת מכוון.

90. פיצויים עונשיים "מבטאים את סלידת בית המשפט מהתנהגות המעוול ואת רצון בית המשפט להרתיע את הנתבע וללמדו לקח" (עמוס הרמן, דיני נזיקין, פרק יח' – תרופות, פרק 4, עמוד 377). במאמרו זה סוקר המלומד הרמן, את משמעותו של הפיצוי העונשי, להבדיל מפיצוי בגין נזק ממון ונזק כללי. "מטרת הפיצויים העונשיים היא הוקעת מעשהו של המעוול מבחינה ציבורית וביעור תופעות חברתיות נפסדות ובמקרה שלנו שימוש לרעה בכוח הנגישות לתקשורת. הפסיקה הישראלית הגיעה למסקנה שבית המשפט רשאי להעניק פיצויים עונשיים במקרים שבהם הנתבע פעל בכוונה שלילית, ונגרמה **בושה** לתובע.

91. הפיצוי העונשי הוא פיצוי נוסף ומעבר לפיצוי התרופתי. ריכוז פסיקה ומאמרים לנושא זה מצוי בספרו של המלומד עמוס הרמן, **דיני נזיקין**, פרק יח' – תרופות, פרק 4, עמוד 377), תחת הכותרת "פיצויים עונשיים או פיצויים לדוגמא" (ר' עמוד כולל הפניות צורך כנספח לסעיף זה), במסגרתו מפרט המחבר את הפסיקה (וספרות) הקובעת כי "פיצויים עונשיים ניתן לפסוק **נוסף על**

פיצויים עבור הנזק הממשי... בית המשפט רשאי להעניק פיצויים עונשיים במקרים שבהם הנתבע פעל בכוונה שלילית ונגרמה בושה לתובע... הפיצויים העונשיים "מבטאים את סלידת בית המשפט מהתנהגות המעוול ואת רצון בית המשפט להרתיע את הנתבע וללמדו לקח"... מעבירים מסר של גינוי כלפי התנהגות הנתבע.... סכום הפיצויים ישקף בצורה הולמת את חומרת העוולה... פיצויים ממשיים מתמקדים בנזקו של התובע, ופיצויים עונשיים מתמקדים בהתנהגות הנתבע... ולפיצויים העונשיים אין מרכיב של השבה לקדמות, והם אינם פיצויים תרופתיים..."

92. הפיצוי העונשי שונה אמנם מהפיצוי התרופתי, ואולם מעשית, לפחות בכל הנוגע לנזק לא ממוני, אין ביניהם ניגודיות חריפה משום ששניהם נקבעים לפי חומרת המעשים של הפוגע וכי עצם ההתנהגות האסורה מהווה כשלעצמה ראיה לכך שלנפגע נגרם נזק. כבר נקבע כי חרף ההבחנה העיונית החדה בין פיצויים עונשיים לבין פיצויים תרופתיים, מבחינה מעשית אין הניגודיות כה חריפה, למצער ביחס לפיצוי בלתי ממוני .

93. יחסי הגומלין שמתקיימים בין פיצויים עונשיים לבין פיצויים בלתי ממוניים בעלי אופי תרופתי באים לידי ביטוי, לדוגמה, בעת בחינת חומרת התנהגותו של המזיק. ברי כי יש חפיפה משמעותית (אם כי לא מוחלטת) בין חומרת המעשים לבין חומרת הנזק שהם מסבים לזולת. ככל שהמעשה גורם לאדם אחר נזק משמעותי יותר, גוברת הנטייה לראות במעשה כחמור יותר. במקרים מסוימים, חומרת המעשה וגודל הנזק הבלתי ממוני כרוכים זה בזה כמעט עד לבלי הפרד. וכן הוטלו פיצויים עונשיים על אדם שהורשע בעבירות של סחר בנשים, תוך שנכתב כי: יש לראות בעצם ההתנהגות האסורה מצד סוחרי הנשים, כאשר היא הוכחה, כמו במקרה זה, כראייה לכך שלקורבן נגרם נזק. יש לקבוע שבמקרה זה הסבל שבוע בעצם המעשה. חומרת המעשים לימדה על עוצמת הנזק, ועוצמת הנזק שגרמו מעשיו של המזיק מגבירה, ובמידה מסוימת אף מגדירה, את חומרתם.

94. במקרים קיצוניים ראוי לפסוק פיצויים קיצוניים. שאם לא תאמר כן לא תהיה הרתעה אלא יהיה שיקול כלכלי ואפילו תמריץ להוסיף ולהתנהג באופן המגונה והחמור הזה. הנזק לשם הטוב גורם במצבים מעין אלה, לפגיעה חמורה וקשה לעתים אף בלתי הפיכה. בארה"ב שיעור הפיצויים הנפסקים הוא משמעותי ומרתיע. ראוי ונכון, כי בית המשפט הנכבד ישאב עקרונות יסוד מן הפסיקה המחמירה בשלב הפיצוי וכמובן – במקרים מתאימים, ויפסוק פיצויים כאלה, שיפחתו מאוד את הסיכויים כי המעוול יחזור על פעולתו.

95. מכאן סכום התביעה. התובע הוא איש ציבור. שמו אינו הפקר. מחד נדרש ממנו להיות עמיד יותר לביקורת גם אם היא חדה ואף בוטה. מאידך – אסור להמציא. לשקר. להעלים. להימנע מבדיקה כנה. לזלזל בפגיעה בשם הטוב. בפרסום הנעשה בכוונת מכוון לפגוע ו/או פרסומם בזדון או פרסום בעצימת עיניים מפני איתו התשובה יש לפסוק פיצויים שיש בהם משום לימוד לקח. פיצוי

עונשי. נוסף לכל אלה, כי הפסיקה בישראל מכירה בפסיקת "פיצויים מוגברים", אשר יוטלו "בגין התנהגות מחפירה של הנתבע, במיוחד במקרים של נזק שאינו ממוני דוגמת כאב וסבל, פגיעה בשם הטוב או פגיעה ברגשות שקשה להעריך את שיעורם..."

96. ענייננו הוא מקרה מהקיצוניים ביותר וביחס ישר – גם הפגיעה. הכתב הוסיף והתראיין בשם כלל הנתבעים, למחרת פרסום דברי הדיבה שלו, וכאשר נשאל ממה לדעתו התובע חושש – הוא לא היסס להשיב מההיבט הפלילי של מעשיו. הנתבעים לא ביצעו שום בדיקות מכל מין וסוג שהוא. כותרות עובדתיות שקריות – ללא שום בסיס. הם נמנעו מלפנות לצדדים שלישיים, לבצע מחקר, בדיקה שיחה עם אנשי מקצוע, ולא במקרה. הם ניצלו את המדיה הטלוויזיונית כדי לפגוע בתובע מתוך אג'נדה אישית / פוליטית.

97. הפגיעה באיש הציבור קשה ביותר. עלולה לעלות לו בקריירה. בהמשך העשייה הציבורית לה הוא מחוייב. גם לו יש משפחה וחברים וגם הוא זכאי לכך שלא יפרסמו כלפי שקרים – מהזן הגרוע ביותר.

98. נוכח כל השיקולים שפורטו לעיל, וחומרת הפרסום, יתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם בפיצוי מלוא סכום התביעה הוא הסכום ההולם את נסיבות העניין. כן מתבקש בית המשפט להורות לנתבעים להסיר את הפרסומים מהמרשתת. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים בהוצאות ושכר טרחת עורכי דין בשיעור ריאלי.

אמיר רוזנברג, עו"ד

יסמין רוזנברג, עו"ד

רוזנברג העצני ושות'
ב"כ התובע